

POTULAĆ SIĘ (2) *vb impf*

o prawdopodobnie jasne (tak w po-); a jasne.

inf potulać się (2). ◊ [*praes 3 sg* potulą się.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. [*Być potulnym, uległym:*

potulać się komu: OrszakPos 10v cf Szereg.

potulać się pod co: wieczyy ssobie nyema(m) bycz sprosny, toczv pod grzechi y podyne [lege: i pod inne] stworzenye szwieczkie nyema(m) ssie pothvlacz, bo wydze yze bog zamye dal ssie krzizowacz SprChęd 5/22.

Przysłowie: Czálu dzifieyffego wiele fie náyduie tego kto fie rad potula ten przyaściele miewa TerentMatKęd Q7v.

Szereg: »potulać się i korzyć«: Abowiem on [Chrystus] dołkonallfą też cześć Bogu Oicu wyrządza/ i niżej sie Bogu potula i korzy/ niż który człowiek święty/ albo też Angioł OrszakPos 10v.]

2. *Rozszerzać się przylegając do powierzchni (1) : Supervagor, Potuląć fie Mącz 434c.*

3. *Zwrot: »po kąciech się potulać« = kryć się; przen (1) : prawdziwą Mánę ciało twoie nadołtoynieyfe w chwalebnym Sákrámenćie/ ábo bronie á kule od łtrzelby oblátuią/ ábo fie po kąciech potulać muśi? PowodPr 53.*

Synonimy: 1. korzyć się, ulegać.

Formacje współrdzenne cf TULIĆ.